

Μές στον χειμώνα

Νιώθουμε αισθητή πλέον τήν παγωμένη ανάσα τοῦ χειμώνα νά μᾶς κυκλώνει μέρα μέ τή μέρα. Τό θερμόμετρο πέφτει, ἡ φύση νεκρώνεται, τό τοπίο ἐρημώνει καί... οἱ ἀνάγκες περισσεύουν. Γι' αὐτό τώρα τόν χειμώνα, ἐντονώτερα ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή, ἡ Ἐκκλησία ὑπενθυμίζει στά παιδιά της τό ἀνεξόφλητο χρέος τῆς ἀγάπης. Τό χρέος νά κοιτάξουν μέ ἐνδιαφέρον γύρω τους, ν' ἀνακαλύψουν τόν ἀδελφό στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἐνδεοῦς συνανθρώπου, νά σκύψουν στήν ἀνάγκη του μέ συμπόνια, νά τόν περιθάλψουν μέ στοργή καί ἰλαρότητα. Τά εὐαγγελικά καί ἀποστολικά ἀναγνώσματα πού διαβάζονται καθώς προχωροῦμε πρὸς τά Χριστούγεννα εἶναι κραυγαλέα μηνύματα ἔμπρακτης ἀγάπης καί πειστικοί παρακινητές γιά τήν ἐφαρμογή της. Τοῦτο τό χρέος δέν γνωρίζει τέλος, κατά τόν ἅγιο Χρυσόστομο. Καί δέν ὠφελεῖ μόνο τόν ἐνδεῆ ἀδελφό, τόν ὅποιο θά περιθάλψει ἡ

ἀγάπη μας. Πρωτίστως εὐεργετῆ αὐτόν πού προσφέρει. Τόν καθιστᾷ διάκονο καί συνεργό τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ὁ Ἅγιος συνιστᾷ: «Ποίησόν σου τὴν οἰκίαν Ἐκκλησίαν, τὸ κιβώτιον γαζοφυλάκιον. Γενοῦ φύλαξ χρημάτων ἱερῶν, αὐτοχειροτόνητος οἰκονόμος πενήτων. Ἡ φιλανθρωπία ταύτην σοι δίδωσι τὴν ἰερωσύνην».

Ἀλλά ἡ φυσικὴ κακοκαιρία γίνεται ἐπίσης ἓνας βροντόφωνος κράχτης καί μιὰ ζωντανή ὑπόμνηση γιὰ ἐκεῖνον τόν πνευματικὸ χειμῶνα, πού μαστίζει ψυχές καί ψυχές. «Ὡσπερ ἐν νυκτὶ φοβερᾷ καί μελάνῃ ἄγριος ἄνεμος πνέων καί πάντα ἐρευνῶν καί σειῶν», ἔτσι -λέγει ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος- καί οἱ πειρασμοὶ σειοῦν τὴν ψυχὴ. Τὴν ἀπογυμνῶνουν ἀπὸ τὰ πνευματικὰ τῆς πλοῦτη, τὴν ἐκθέτουν στοὺς ἄγριους ἀνέμους τῆς ἀπιστίας, τὴν λερώνουν καί τὴν πληγῶνουν θανάσιμα μέ τίς ἐπιθέσεις τῆς διαφθορᾶς. Χειμάζονται, καί χειμάζονται ἄγρια οἱ ψυχές. Ποιὰ ἔρευνα καί ποιὸ γκάλοπ θὰ δείξει πόσες ψυχές ἀναζητοῦν τὴν στέγη τῆς ἀγάπης, τὴν θαλπωρὴ τῆς ἐλπίδας, πόσες ψυχές κακουχοῦνται χωρὶς ἐνδυμασία καί θέρμανση πνευματικῆ, πόσες πεινοῦν καί διψοῦν «οὐ λιμὸν ἄρτων οὐδὲ δίψαν ὕδατος», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ προφήτης, «ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον Κυρίου» (Ἀμ 8,11);

“Ολες αὐτές τίς ταλαιπωρημένες καί κακουχημένες ψυχές ἀναζητᾶ ἡ στοργικὴ ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τίς προσκαλεῖ, γιά νά τίς ντύσει μέ στολή ἄφθαρτη, τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Νά ἀνακαινουργίῳσει τήν στολή τους μέ τήν χάρη τῶν μυστηρίων. Ἀπλώνει χέρι βοηθείας, γιά νά τίς εἰρηνεύσει μέσα στόν σάλο τῆς ταραχῆς, νά τίς ἐλευθερώσει ἀπό τό ἄγχος καί τήν ἀνασφάλεια, νά τίς θερμάνει στήν παγωνιά τῆς ἀπελπισίας. Θέλοντας νά φωτίσει τά σκότη πού κυκλώνουν τίς ταλαιπωρες ψυχές, νά τοὺς δείξει τόν δρόμο γιά τήν χάρα, ὑψώνει γιά χάρη τους τήν τρίφωτη λυχνία της: πίστη, ἐλπίδα, ἀγάπη.

Ἀλήθεια, ἀδελφέ μου, ἐσύ πού δέν μένεις ἀσυγκίνητος ἀπό τόν πόνο τῶν συνανθρώπων σου καί θέλεις, ὅσο μπορείς, νά τόν ἀνακουφίσεις, σκέφθηκες ποτέ πῶς εἶναι πόνος, ὁ πιό μεγάλος, ἡ πείνα καί ἡ δίψα μιᾶς ψυχῆς; Πῶς εἶναι ἀνάγκη, ἡ πιό ἐπίγουσα, ἡ μετάνοια ἐνός ἀμαρτωλοῦ; Πῶς εἶναι ἔργο θεϊκό καί ἅγιο ἡ σωτηρία μιᾶς ψυχῆς; «Ὁ ἐπιστρέψας ἀμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἀμαρτιῶν» (Ἰα 5,20), διαβεβαιώνει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος. Πόσο μεγάλη θὰ ἦταν ἡ προσφορά σου, ἂν ἔφερνες στόν δρόμο τῆς Ἐκκλησίας ἕναν ἀμαρτωλό! Ἄν ὁδηγοῦσες στό

γαλήνιο πνευματικό λιμάνι της μία χειμαζόμενη ψυχή! Σκέφθηκες πώς είναι χειμαζόμενη αυτή ή ίδια ή δική σου ψυχή; Η χειμερινή κακοκαιρία άς γίνει ένα ξύπνημα, ένα κάλεσμα και για σένα.